

Chương 3

Quan Âm sơn trang

T

hanh Ứng Quách Phú Lương lên tiếng:

- Âm Hồn Đoạt Mạng Phi hộ pháp chớ có nói chi nhiều, cứ để cho tôi dạy con bé ấy một bài học.

Bên này Lý Mạc Thu cũng không vừa, cất giọng:

- Để ta thử xem tài nghệ của đại đệ tử U Hồn Cốc cao thấp ra sao mà phách lối đến như vậy.

Nói xong toan xông tới thì Chu Thất Thất đã cản lại.

- Không cần người nhọc sức làm gì, cứ để hai con tép mòng ấy cho tôi trừng trị được rồi.

Nghe Chu Thất Thất chê bai mình, Thanh Ứng Quách Phú Lương nộ khí xung thiên gầm lên một tiếng rồi trở bộ chẳng thềm dùng đến kiếm mà chỉ vung quyền phóng tới đâm vào mặt đối phương.

Hắn tỏ ra xem thường Chu Thất Thất.

Chu Thất Thất chẳng thềm đếm xỉa tới, nàng chờ đường quyền của địch thủ tới thật gần rồi mới chịu nghiêng đầu né tránh. Sau đó đảo bộ thân pháp nâng cánh tay lên đánh ra mấy thế tuyệt đẹp, bức bách buộc đối phương phải lui về sau.

Thanh Ứng Quách Phú Lương nhảy lùi lại, hắt hơi giật mình và nghĩ trong đầu:

"Hôm ở tửu điểm, ả trông yếu đuối lắm mà, sao hôm nay tỏ ra dũng mãnh như vậy? ta thật chẳng ngờ!"

Thấy một mình Thanh Ứng địch không lại Chu Thất Thất, Bạch Ứng ào tới trợ lực.

Thanh kiếm trên tay hắn múa lên phát ra nhiều tiếng gió lạnh người, rồi múa kiếm thành một vòng tròn, di động thân ảnh phóng vút lên cao nhảy đến chỗ Chu Thất Thất, áp dụng thế Phi long bát bộ, vờn chụp thanh kiếm lên tám huyết đạo trên cơ thể đối thủ.

Chu Thất Thất chẳng coi ra gì, nàng liền sử dụng thuật phi thân do đích thân cha nàng đã dạy. Thoắt một cái đã phi bộ phản hồi nhảy ra khỏi vòng vây hãm của kiếm quang một cách dễ dàng.

Chu Thất Thất trề môi tỏ ra khinh thường nói:

- Để bản cô nương cho các người biết Tây Vương phái là nơi đến dễ nhưng khó về.

Nói dứt nàng quét chân một cái trên mặt đất làm điểm tựa, quăng mình quay tròn trên không, một vật sáng màu đỏ từ tay nàng vút ra bắn thẳng đến thân người của Bạch Ứng nhanh như ánh chớp, đồng thời từ vết sáng ấy một nội lực hùng hậu được kèm theo chẳng khác nào tựa sức lôi công có thể làm núi lở sao băng.

Trước khí thế tấn công như vũ bão của Chu Thất Thất, làm cho Bạch Ứng Lâm Đạt Vinh vô cùng kinh hãi. Hắn chẳng ngờ một cô gái thoát trông yếu ớt như bông hoa trước gió này lại có được một nội lực đáng nể phục.

Không dám khinh địch, Bạch Ứng Lâm Đạt Vinh bèn vận lực đề khí lên đan điền để bảo vệ các yếu huyệt ở đó rồi đẩy mạnh hữu chưởng vào người đối phương. Sức gió đánh ra ào ạt cuộn cuộn dồn đến đối thủ như thác đổ đá chạy, không gì kèm hãm được.

Tưởng đầu ngọn chưởng ấy của Bạch Ứng sẽ làm cho Chu Thất Thất phải nhảy ra xa để tránh, nhưng không, nàng vẩy nhẹ tay một cái, vết sáng màu đỏ liền đổi vị trí bay ngược về phía Thanh Ứng, còn thân người của nàng thì cất lên lơ lửng trên không.

Chu Thất Thất đã khéo léo biết kết hợp sức của mình với ngọn chưởng của Bạch Ứng, tạo ra một luồng sức hỗn hợp càng làm tăng thêm sự kinh khủng cho thế đánh của nàng.

Vết sáng ấy lao đến bên Thanh Ứng với một tốc độ khủng khiếp, tưởng chừng không có cái gì có thể nhanh hơn nữa, làm hắn hoảng hốt lia nhanh thanh kiếm, đưa đến gạt phăng sang bên.

Bốp.

Cánh tay Thanh Ứng tê rần khi hai loại vũ khí chạm vào nhau. Thân người của hắn đảo chực muốn ngã. Đến lúc này Thanh Ứng mới cảm nhận hết được nội lực của Chu Thất Thất. Và định thần nhìn lại mới rõ binh khí của đối phương.

Thì ra trên tay của Chu Thất Thất chỉ là vài khúc vải lụa màu đỏ mỏng manh dài độ vài thước.

Thanh Ứng tỏ ra thán phục vì hắn không thể ngờ rằng với tấm lụa mềm mại mà Chu Thất Thất có thể biến thành cứng không khác gì một thanh thép.

Riêng Chu Thất Thất cũng ít nhiều bị ảnh hưởng của sự va chạm vừa rồi. Dấu sao so với hai gã đại đệ tử của U Hồn Cốc nàng có phần trội hơn. Nhưng hai gã đó chỉ là thành phần nhỏ trong U Hồn Cốc. Nàng hiểu được điều đó và không dám xem thường đối thủ đáng gờm đứng trước mặt mình, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiêu.

Xem ra cán cân có nghiêng về cho phía Tây Vương phái.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiêu vỗ nhẹ hai tay vào nhau, lên tiếng khen:

- Chu cô nương quả thật xứng đáng là đại tiểu thư của Tây Vương phái. Tại hạ rất lấy làm khâm phục.

Chu Thất Thất vòng tay đáp lễ:

- Quá khen, nhưng so với Âm Hồn Đoạt Mạng lão bối đây, tại hạ còn thua xa.

- Khách sáo, khách sáo. Tiểu thư tỏ ra nhún nhường nữa rồi. Bây giờ tại hạ có thể vào gặp Tây Vương chủ được chứ?

- Không được!

Chu Thất Thất khoác tay:

- Muốn vào gặp thân phụ thì phải thắng được văn bối.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cười nhạt, khẽ lên tiếng:

- Tại hạ thật sự tới đây với thành ý tốt, chứ không phải để gây chuyện. Nhưng nếu Chu cô nương đã nói như vậy thì tại hạ đành thất kính vậy.

Từ Mậu Trung lên tiếng:

- Phách lối, ngang tàng, không cần tiểu thư của ta ra tay mà bọn ta cũng đủ sức đối phó với người.

Chu Thất Thất đưa tay ngăn lại:

- Không được nói vậy, cứ để ta tiếp đón Phi Bất Thiều lão bối.

- Tại hạ sẽ nhường trước cho tiểu thư ba chiêu, sau đó xin cẩn thận.

Chu Thất Thất lớn tiếng:

- Phi lão bối không cần làm như vậy.

Lời nói chưa dứt đã thấy thân người của Chu Thất Thất phóng tới, tấm lụa đỏ trên tay lại khởi động như con mãng xà uốn éo lướt tới đánh vài đại huyết Lương Môn của đối thủ.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều chẳng coi ra gì, hấn trở bộ chân hơi nhích sang bên một ít, phất nhẹ tay một cái, một luồng nội lực thâm hậu từ toàn thân phát ra, âm trầm âm ỉ nhưng rất ghê gớm.

Tấm lụa đỏ từ tay Chu Thất Thất chạm phải vòng bao phủ ấy dội ngược trở lại làm cho cánh tay của nàng như chạm phải khối sắt khổng lồ, đau buốt.

Hai gã hộ pháp Lý Mạc Thu và Từ Mậu Trung vội vàng chạy tới đỡ lấy thân người nàng.

Lý Mạc Thu lên tiếng:

- Tiểu thư, không sao chứ?

- Ta không sao.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều làm ra vẻ lo lắng, hỏi thăm:

- Chu tiểu thư không sao chứ?

Biết Âm Hồn Đoạt Mạng ngạo mình, Chu Thất Thất tức lắm nhưng vẫn tỏ ra bình thản. Nàng thốt:

- Phi lão bối nương tay nên tại hạ không sao, xin tiếp chiêu.

Nàng hất tay hai gã hộ pháp rồi cất mình phóng tới. Lần này Chu Thất Thất cẩn thận hơn, nàng vận chân lực vào đôi bàn tay phóng ra một chưởng đánh vào ngực đối phương, nhưng thật ra đó chỉ là đòn giả để dụ địch.

Chu Thất Thất dự tính chờ Phi Bất Thiều ra tay chống đỡ thì sẽ sử dụng đòn thật mà hạ đối thủ.

Nhưng nàng đã lầm, Âm Hồn Đoạt Mạng là một kẻ nham hiểm, đã từng đấu qua không biết bao nhiêu trận nên có dư kinh nghiệm. Chỉ cần liếc sơ qua là đủ biết Chu Thất Thất muốn làm gì rồi.

Hắn nhận thấy cánh tay của Chu Thất Thất đánh ra chỉ có nửa vời, không phát huy được hết năng lực sẵn có nên biết ngay đối phương đang đánh một đòn hư để hắn không đề phòng, tiếp theo đó sẽ trúng đòn thật.

Không nói nửa lời, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vẫn đứng vững, chờ ngọn kinh phong ập đến, rồi chỉ khẽ xoay người nhẹ một cái, làm cho luồng chưởng phong lướt ngang qua người hắn và chỉ tạo ra một cảm giác mát lạnh, như gặp phải trận gió xuân, chẳng hề hấn gì.

Tưởng đâu đối phương trúng kế của mình, đâu dè chỉ né tránh, Chu Thất Thất tức giận phát tay đánh luôn một chưởng ra.

Lần này Chu Thất Thất dốc hết sức lực quyết đánh bại địch thủ bằng đòn quyết định này cho nên ngọn chưởng phong đánh ra mang một sức mạnh bạt núi kinh lâm, như một ngọn sóng trào, dùng dùng dồn lên bờ đá.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều nhận ra chưởng pháp này, hắn kêu thầm trong miệng:

- Hồng huyết chưởng!

Hắn không dám khinh suất, bởi vì Tây Vương Chu Kiếm Sinh nổi danh trên chốn giang hồ cũng nhờ vào chưởng pháp này.

Lập tức Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều di bộ thân ảnh, đồng thời đưa khí về đan điền chuẩn bị.

Thân ảnh của hắn quá nhanh nên ngọn chưởng của Chu Thất Thất đánh hụt ra ngoài. Nàng diên tiết đưa tay toan đánh tiếp thì đã nghe Phi Bất Thiều lên tiếng:

- Chu tiểu thư, ba chiêu đã qua, bây giờ tại hạ ra tay đây.

Nói đoạn hắn ta lướt tới, không cần dùng đến chưởng pháp, Âm Hồn Đoạt Mạng chỉ dùng quyền cước mà thôi.

Năm ngón tay của hắn chĩa thẳng vào mặt Chu Thất Thất, khí thế trông rất hùng dũng, nhưng khi đến gần bàn tay ấy đột ngột biến thế từ trào sang quyền. Quả đấm có sức mạnh ngàn cân lao tới.

Chu Thất Thất thấy đối phương có vẻ xem thường mình quá, nàng bèn thi triển quyền pháp đón đỡ đòn đánh của đối thủ. Nàng không thể nào ngờ trứng lại chọi đá.

Khi hai tay đôi bên chạm vào nhau, Chu Thất Thất có cảm giác như tay mình đang nắm giữ vật gì rất nặng, hai chân nàng lật đật xuống tấn mới đứng vững được. Nhưng sức nặng ấy cứ như có sức hút mãnh liệt, bám riết lấy đôi tay của nàng không rời.

Hốt hoảng, Chu Thất Thất phải dùng toàn lực hất mạnh cánh tay của Phi Bất Thiều ra, rồi loạng choạng lui về sau.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều cười khẩy, búng nhẹ ra lướt tới, chẳng khác một đường đạn cực kỳ nguy hiểm.

Chu Thất Thất giật mình xoay người để tránh, bây giờ nàng mới cảm thấy mình so với Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều một trời một vực, như chú cừu non đùa giỡn với chúa sơn lâm, là ngọn gió đùa lại đi trên bão tố.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều bất thần sử dụng thân ảnh biến hóa phóng tới chỗ Chu Thất Thất.

Hành động này chiêu hắn quá nhanh khiến hai gã hộ pháp của Tây Vương phái trở tay không kịp, có muốn ra tay cứu giúp cho Chu Thất Thất cũng đã muộn, họ chỉ biết trở mắt đứng nhìn.

Trong lúc nguy kịch ấy, một bóng người phóng vút tới, tay của người này chạm vào tay của Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều và cả hai phải lùi lại.

Đến khi đã trụ tấn vững, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều mới định thần nhìn kỹ lại hắn mới nhận ra người vừa ra tay không ai khác hơn là Tây Vương Chu Kiếm Sinh.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh nở một nụ cười thật tươi, rồi vòng tay thi lễ:

- Tiện nữ của lão phu có mắt không trông, dám nghinh ngang chẳng lượng sức mình, xin Phi hộ pháp vì lão phu mà bỏ qua cho.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều xua tay:

- Tây Vương chủ nhân sao lại nói vậy? tại hạ đây rất lấy làm ái ngại.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh thắc mắc hỏi:

- Không biết Phi hộ pháp thân hành tới đây có chuyện gì chỉ giáo?

- Tại hạ vâng lệnh của U Hồn giáo chủ tới đây, đệ trình lên Tây Vương giáo chủ tấm thiệp của U Hồn Cốc.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh lên tiếng:

- Hay là lão phu mời Phi hộ pháp vào tể xá rồi chúng ta hãy bàn chuyện.

- Không cần phải khách sáo như vậy!

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều đưa tay ngăn, sau đó nói tiếp:

- Tại hạ có việc cần phải đi ngay, nếu lần sau có dịp, nhất định tại hạ đây sẽ không từ chối lời mời của Tây Vương chủ nhân.

Nói đoạn y lấy tấm thiệp màu đỏ ra, sau đó vận lực búng nó bay sang chỗ Tây Vương Chu Kiếm Sinh đứng.

Biết đối phương muốn thử qua tài sức của mình, Tây Vương Chu Kiếm Sinh giả vờ đưa tay lên vuốt râu, nhưng kỳ thực đẩy ra một luồng kinh khí.

Người tầm thường không dễ gì nhận ra được điều này, làn kinh phong thoát ra lập tức bắn tới cản đi sức bay tới của tấm thiệp, làm nó đang lơ lửng trên không lướt tới chợt khựng lại và đứng yên một chỗ, tựa như có kẻ tàng hình nào đó giữ tấm thiệp ấy ở khoảng giữa hai người vậy.

Kỳ thực vì nội lực của hai người đang đấu với nhau, sức ép từ hai phía đã làm cho tấm thiệp đứng khựng lại.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh một mặt vận lực để giữ cho cán cân quân bình, một mặt tỏ ra như không, lão cất giọng:

- Tây Vương phái có đáng là gì thế mà U Hồn giáo chủ lại quá quan tâm đến thế, điều này làm cho lão phu đây ái ngại vô cùng.

Nghe Chu Kiếm Sinh lên tiếng, Âm Hồn Đoạt Mạng phần nào kính phục, bởi phạm một khi hai bên đang giao đấu nội lực với nhau thì phải tập trung toàn bộ nội lực sẵn có để đối phó với kẻ địch, chỉ cần lơ đãng hay sơ suất nhỏ nào cũng có thể bỏ đối phương lấn lướt và như vậy lực phủ ngũ tạng của mình sẽ bị nội thương, còn nặng hơn có thể bị đứt ruột gan, nát tim phổi ra mà chết.

Ấy thế mà Tây Vương Chu Kiếm Sinh lại có thể vừa đấu nội lực lại vừa nói chuyện, điều này chứng tỏ nội lực của lão rất cao, không bị chi phối ra khi lão một lúc cùng làm hai chuyện.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều không dám coi thường, hấn chỉ cười mỉm và cũng lên tiếng đáp lại:

- Tiếng tăm của Tây Vương chủ nhân trên giang hồ ai lại không biết, đừng tự hạ thấp mình như thế, xin tiếp thiệp.

Nói dứt, Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều có cảm giác lồng ngực đau nhói. Hắn nhận ra ngay điều đó và biết rằng nội lực của hắn không bằng Chu Kiếm Sinh nên vội vàng ngưng tụ chân khí lên đan điền để chống lại và đồng thời đẩy lực xâm nhập của Tây Vương trở ra ngoài.

Là người từng trải nên mỗi động tác của Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều rất kín đáo khó ai phát hiện, kể cả một người như Tây Vương Chu Kiếm Sinh cũng bị qua mặt.

Nói về Tây Vương Chu Kiếm Sinh nghe Phi Bất Thiều lên tiếng trả lời, lão bèn tự nhủ "hắn cũng lợi hại thiệt".

- Lão phu xin nhận thiệp.

Nói đoạn ngưng tụ nội khí không dấu nữa. Tầm thiệp lập tức được bay lại Chu Kiếm Sinh nhưng còn cách mặt Tây Vương một khoảng ngắn đã thấy ông thở hắt ra, nội lực lại một lần nữa phát ra ngăn chặn tầm thiệp lại.

Bên này Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều gật đầu thốt:

- Nội lực thâm hậu, khâm phục, khâm phục!

- Phi hộ pháp quá khen.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều vòng tay:

- Trách nhiệm đã xong, giờ xin cáo biệt.

- Lão phu không tiễn, Phi hộ pháp và hai vị đây ra về thông thả.

Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiều hất hàm ra hiệu, rồi cùng hai gã đại đệ tử phóng mình rời khỏi lãnh địa của Tây Vương phái.

Chu Thất Thất bước đến cạnh cha, nàng lên tiếng:

- U Hồn Cốc thật là phách lối.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh chép miệng:

- Gã này nội lực cũng khá lợi hại lắm, chỉ là một trong Tứ đại hộ pháp của U Hồn Cốc mà lợi hại đến như vậy, thử hỏi Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình còn lợi hại đến mức nào.

Chu Thất Thất liền nói:

- Phụ thân lại khen người mà chê ta rồi. Tây Vương phái chúng ta cũng nổi danh trên giang hồ lắm kia mà.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh khoác tay:

- Chớ có coi thường địch quân mà chuốc họa vào thân. U Hồn Cốc không dễ gì đối phó như con tưởng đâu, và giáo chủ Doãn Chí Bình chẳng đơn giản chút nào.

Lý Mạc Thu vòng tay thốt:

- Chủ nhân không biết trong thiệp Ứng Vương đã viết gì?

Tây Vương Chu Kiếm Sinh sức nhớ, bèn mở ra xem, sau đó nói:

- Doãn Chí Bình mời ta sang U Hồn Cốc.

Từ Mậu Trung lên tiếng:

- Có thể đây là cái bẫy. Chủ nhân không nên đi.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh vuốt chòm râu, bật cười:

- Thật sự là cái bẫy thì ta cũng đi, nhưng ta tin Ứng Vương Ngũ Sát không dại gì mà làm như thế.

Chu Thất Thất xen vào:

- Hải nhi sẽ cùng thân phụ tới U Hồn Cốc.

- Không được.

Chu Kiếm Sinh đưa tay cản lại, rồi nói tiếp:

- Con còn phải tới thành Lạc Dương lo cho xong công việc cha đã giao.

Chu Thất Thất nhăn mặt:

- Nhưng hải nhi không an tâm để phụ thân đến U Hồn Cốc một mình.

Chu Kiếm Sinh bật cười:

- Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình gửi thiệp cho cha, hẳn đã làm theo đúng quy luật giang hồ. Như vậy chắc chắn không có làm điều gì xấu.

Lý Mạc Thu lên tiếng:

- Giáo chủ của U Hồn Cốc mời chủ nhân đi lần này không biết lão ta có âm mưu gì đây? Chủ nhân nên cẩn thận.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh nheo mắt, phán đoán sự việc:

- Ta nghĩ lần này Ứng Vương Ngũ Sát Doãn Chí Bình mời ta đến U Hồn Cốc có lẽ chỉ muốn khuyến dụ Tây Vương phái cấu kết với hắn mà thôi.

Từ Mậu Trung nói:

- Nếu vậy dã tâm của Ứng Vương Ngũ Sát rất lớn, lão muốn độc bá võ lâm bằng cách mượn tay kẻ khác chém giết lẫn nhau, và được "thế ngư ông đắc lợi".

Tây Vương Chu Kiếm Sinh cất giọng:

- Ta biết phải làm gì khi gặp giáo chủ U Hồn Cốc. Bây giờ hai người ra ngoài điều động môn đồ tuần tra.

Lý Mạc Thu và Từ Mậu Trung cúi đầu nhận lệnh rồi cúi chào cha con Tây Vương lui ra.

Chu Kiếm Sinh nhìn qua con gái nói:

- Con cũng đã mệt mỗi lần rồi, hãy vào thư phòng nghỉ ngơi để mai còn phải lên đường.

Chu Thất Thất thốt:

- Phụ thân cũng nên vào trong an nghỉ, giữ gìn sức khỏe là trên hết.

Nói đoạn nàng cúi đầu chào cha, sau đó dời gót bước đi.

Tây Vương Chu Kiếm Sinh chấp hai tay sau lưng, nhìn theo con gái rồi sau cùng cũng quay lưng bỏ đi vào bên trong.

*

* *

Suốt mấy ngày liền cứ nhắm hướng Cam Túc đi tới, cuối cùng ba người Hà Thất Phong bang chủ Cái Bang, Ngưu Hải và Trương Thiên Trung cũng đã đến địa phận của Cam Túc.

Vừa bước vào cổng thành, họ đã thấy sự nhộn nhịp, tấp nập của phố phường. Mấy ngày trên đường đi họ chỉ nhìn thấy núi rừng trùng điệp và sự hoang vu của đất trời. Nay được hòa nhập lại với không khí thành thị, cho nên ai cũng có cảm giác vui lây với sự náo nhiệt ấy.

Cả ba dừng lại trước một ngã ba, phố chợ, dân mua bán tấp nập, nhộn nhịp.

Trương Thiên Trung đưa mắt nhìn quanh, chàng thấy ở đằng kia trên lầu cao có mấy cô gái quần áo đủ màu sắc sỡ, họ đứng ngoài hành lang, tay nắm chặt vào lan can còn tay kia cầm chiếc khăn lụa, mỗi người một màu khác nhau, và cùng vẫy mời các khách nam nhi đi phía dưới đường.

Lấy làm lạ Trương Thiên Trung bèn hỏi:

- Lão tiền bối, họ đang làm gì thế?

Hà Thất Phong bèn trả lời:

- Người không biết hay sao?

- Từ nhỏ tiểu bối sống với sư phụ nơi rừng cao núi thẳm, nên đâu có biết gì.

Hà Thất Phong chép miệng:

- Vậy để ta nói cho người biết, họ là kỹ nữ đấy?

- Kỹ nữ?

Trương Thiên Trung ngơ ngác:

- Kỹ nữ là sao vậy lão tiền bối?

Hà Thất Phong đáp:

- Là loại người buôn hướng bán phẩn đó.

- Tiểu bối cũng không hiểu?

Hà Thất Phong dậm chân, đưa tay gãi đầu, nhìn qua Trương Thiên Trung.

- Ai da! Sao người ngu quá vậy, kỹ nữ người không biết, nói buôn hướng bán phẩn cũng không biết. Ta phải giải thích làm sao với người mới hiểu đây.

Ngưu Hải bèn xen vào:

- Sư phụ cứ để đệ tử giải thích cho hấn hiểu.

Hấn nhìn qua Trương Thiên Trung rồi đưa hai tay úp vào lật qua lật lại nói:

- Họ là những người chuyên sống bằng nghề như thế này nè, hiểu chưa?

Trương Thiên Trung nhăn mặt tỏ ra không hiểu, chàng bắt chước Ngưu Hải úp hai bàn tay vào nhau lật qua lật lại, nhíu mày suy nghĩ.

Hà Thất Phong gõ vào đầu Ngưu Hải rồi cất giọng:

- Người làm như vậy làm sao hấn hiểu.

Nói đoạn nhìn qua Trương Thiên Trung thốt:

- Rồi lần lần tiểu tử người sẽ hiểu.

Trương Thiên Trung cất giọng:

- Mình vào đó được không lão tiền bối?

Hà Thất Phong xua tay lia lịa:

- Không nên, không nên, người đàn ông chẳng ai vào đó làm gì. Tiểu tử người nghe ta dặn đây, nơi đó gọi là kỹ viện, ta cấm người không được vào đó nghe chưa?

Trương Thiên Trung gật nhẹ đầu:

- Tiểu bối biết rồi.

- Bây giờ người và Ngưu Hải ở đây, chờ ta một chút ta lại đằng kia có chút việc, sau đó sẽ trở lại ngay.

Ngưu Hải bèn nói:

- Sư phụ cho đệ tử theo cùng.

- Không được, ta đã bảo người ở đây kia mà?

Ngưu Hải nói tiếp:

- Nhưng sư phụ đi đâu thì đệ tử theo đó, đừng có gì sư phụ dạy bảo.
- Người thật là rắc rối quá, chẳng lẽ ta đi đại tiện người cũng theo hay sao?

Ngưu Hải lí nhí trong miệng:

- Cái này đệ tử không dám.
- Vậy thì ở lại đây với Trương Thiên Trung chờ ta một chút.

Nói đoạn bỏ đi liền. Ngưu Hải chỉ biết đứng nhìn theo.

Trương Thiên Trung đứng sớ rớ chẳng biết làm gì. Chàng cứ loanh quanh hết nhìn cái này đến nhìn cái khác. Vật nào đối với chàng cũng mới lạ vào hào nhoáng.

Được một lúc, Trương Thiên Trung bèn nói với Ngưu Hải:

- Ngưu huynh này, buồn quá, hay là huynh đệ mình tìm cái gì chơi cho vui đi.
- Người tưởng mình là con nít hay sao? Không có chuyện gì làm toàn nghĩ tầm bậy.

Trương Thiên Trung nhướng mày:

- Không chơi thì thôi làm gì la dữ vậy?

Bất chợt Trương Thiên Trung nghe có tiếng của con gái nói to ở phía đằng kia.

- Giữa ban ngày ban mặt mà các người lại dám giở trò bỉ ổi hay sao?

Rồi tiếng của một gã đại hán nào đó:

- Đừng có lớn giọng như vậy, người không biết oai danh của đại ca ta ở đây hay sao, dám to tiếng đến thế?

Trương Thiên Trung bèn cùng Ngưu Hải bước tới chỗ đó xem sao. Chàng thấy có hai gã đại hán đang uy hiếp hai cô gái nọ.

Trong số hai người con gái có một người rất đẹp. Trương Thiên Trung ngắm nhìn rồi nghĩ nhanh trong đầu:

"Mình tưởng dâu trên đời này chỉ có Chu Thất Thất là mỹ nhân tuyệt thế, không ngờ vị cô nương này còn đẹp hơn Chu Thất Thất gấp mười lần. Quả thế gian này có lắm trang tuyệt thế giai nhân."

Một gã bước tới có vẻ hách dịch thốt:

- Đại ca của ta thấy vị tiểu thư đây xinh đẹp nên lòng mới để ý tới, đừng có làm phật ý đại ca của ta.

A hoàn đi theo với cô gái lên tiếng:

- Người có biết tiểu thư ta là ai hay không mà dám trêu ghẹo.

Gã ấy khoác tay:

- Là ai cũng mặc, quan phủ ở đây nghe tới danh của đại ca ta cũng còn phải nể sợ.

Vị cô nương bây giờ mới chịu lên tiếng:

- Hai vị đại gia xin rũ lòng thương tha cho tiện nữ đi. Lão thân mẫu ở nhà trông đợi.

Gã đại gia bật cười:

- Lời vàng thỏ thẻ sao êm tai quá, nàng làm cho lòng ta ngây ngất say mê, nàng đừng làm cho ta thất vọng.

Hắn bước tới làm hai cô gái hoảng hốt lùi lại.

Trương Thiên Trung lấy làm lạ nói khẽ với Ngưu Hải:

- Ngưu huynh, tại sao hai gã này lại làm thế? Và mọi người ở đây thấy vậy chỉ đứng nhìn, không chịu ra tay giúp họ?

- Người hỏi ta rồi ta hỏi ai đây? Ta cũng đâu có biết.

Một người qua đường nghe vậy bèn nói khẽ với Trương Thiên Trung:

- Hai vị có lẽ từ xa mới tới đây, cho nên không biết. Số là gã đại ca đó chính là công tử Đại Sinh, con trai của quan Tuần phủ ở trấn này, ngang tàng hống hách bấy lâu nay, hăm hại không biết bao nhiêu cô gái nhà lành.

Ngưu Hải cất tiếng:

- Những kẻ như vậy để sống làm gì cho chặt đất. Hắn tưởng là con của quan Tuần phủ là lớn lắm sao?

Ngưu Hải thúc tay vào người Trương Thiên Trung.

- Trung đệ, người có cảm thấy ngứa tay không. Bọn lang sói này ta nhường cho người ra tay đó.

Trương Thiên Trung xua tay:

- Lão tiền bối đã dặn không được sanh sự, gây chuyện bên ngoài. Tiểu đệ nghĩ chúng ta không nên...

- Người nói cái gì vậy? Ta hỏi người thấy chuyện bất bình không cứu là người gì?

Trương Thiên Trung thành thật trả lời:

- Thấy chuyện bất bình không cứu là phi quân tử.

- Thì đó, tuy sư phụ có căn dặn. Nhưng họ là thân nhi nữ, chẳng lẽ mình thấy vậy mà bỏ qua hay sao?

Trương Thiên Trung gật gù:

- Ngưu huynh nói cũng phải, bọn chúng cậy quan quyền làm điều sai quấy, không thể bỏ qua.

- Thì đó, người nói vậy sao còn đứng đây? Vào cứu hai vị cô nương đó đi.

Nói vừa dứt tiếng, Ngưu Hải đã xô mạnh Trương Thiên Trung vào. Lỡ đà chàng phóng vào luôn, vừa lúc gã công tử Đại Sinh đưa tay toan chụp vào người vị tiểu thư.

Trương Thiên Trung thuận tay hất luôn cánh tay gã công tử Đại Sinh ra.

Thấy việc làm của mình bị kẻ khác xen vào, gã công tử Đại Sinh quắc mắt nhìn Trương Thiên Trung rồi quát to:

- Thằng nhóc con kia, bộ người hết muốn sống rồi sao mà dám xen vào chuyện của đại công tử này chứ?

Trương Thiên Trung vòng tay thốt:

- Xin công tử bớt nóng và nên để cho hai vị cô nương đây được thông thả ra về, nếu được vậy tại hạ vô cùng cảm kích.

Gã đại hán theo hầu xấn tới:

- Tiểu tử này xác lão thật, dám chọc giận tới đại công tử của ta. Khôn hồn thì mau cút đi, nếu để công tử của ta đổi ý là người toi mạng đấy.

Trương Thiên Trung vẫn từ tốn nói:

- Tại hạ đây không có ý gây sự, chỉ cốt vào đây khuyên nhủ công tử vài lời phải trái, mong công tử thuận theo.

Gã công tử Đại Sinh gắt giọng:

- Nói nhỏ nhẹ người không chịu nghe, vậy đừng trách đại gia sao không nói trước.

Dứt lời, gã công tử Đại Sinh hất tay ra lệnh, lập tức gã đại hán nọ liền lao tới.

Gã này bèn vung quyền đánh liền. Trương Thiên Trung không có ý dả thương hấn, nên chàng chỉ lách người nhảy tránh qua một bên làm cú đánh chiêu đối phương đi trượt ra ngoài.

Thường ngày người dân ở quanh đây rất ghét gã Đại Sinh, nhưng không dám nói gì, nay có dịp thấy có người ra tay trừng trị, nên thích lắm, buồn quanh lại để xem.

Đến chừng thấy gã đại hán đánh hụt Trương Thiên Trung một cái, họ đồng cười rần lên, làm gã giận đỏ mặt, rút chiếc côn nhị khúc ra và nhảy tới.

Thấy gã đại hán có ý quyết ăn thua với mình, Trương Thiên Trung đã có ý ngại, nhưng chàng không còn cách nào khác nữa.

Vừa thấy ánh côn lướt tới phát ra mấy tiếng vèo vèo lạnh ót, chàng vội thi triển Ảo ảnh ma pháp, thoát một cái đã biến mất trước sự ngỡ ngàng của mọi người.

Gã đại hán giật mình vì biết hôm nay đã gặp đối thủ lợi hại rồi. hấn mở to đôi mắt để tìm, bất chợt hấn nghe tiếng của Trương Thiên Trung từ phía sau:

- Tại hạ đang ở bên này.

Hốt hoảng, gã đại hán xoay quanh người lại, đồng thời thuận tay vung luôn cây nhị khúc vào người đối phương.

Trương Thiên Trung bèn đưa tay hất một cái, một luồng nội lực từ cánh tay chàng phát ra bắn tới chỗ gã đại hán. Đoạn nhị khúc côn lại đang bay chờ tới, bị trận cuồng phong của Trương Thiên Trung làm nó hất ngược trở lại đập mạnh vào đầu của gã.

Không ngờ gây ông đập lưng ông cho nên gã đại hán chẳng kịp tránh né, lãnh trọn khúc côn vào đầu. Hấn loạn choạng như người say rượu, chân bước xiêu vẹo.

Mọi người có mặt được một mẻ cười hả hê.

Gã Đại Sinh tức lắm, thường ngày hắn chuyên bắt nạt người khác, bây giờ bị Trương Thiên Trung hạ nhục cho nên bao nhiêu sự căm giận đều được hắn trút lên người của chàng. Hắn lướt tới chỉ tay vào mặt Trương Thiên Trung quát lớn:

- Tiểu tử kia, người giỏi lắm. Hôm nay đại gia đây sẽ dạy cho người một bài học.

Gã xắn tay áo rồi nhào tới, tới tấp vung quyền đánh vào mặt Trương Thiên Trung.

Ngưu Hải bên ngoài nhảy vào thốt:

- Nãy giờ đứng bên ngoài thấy đệ đánh huynh cũng thấy ngứa tay lắm. Thôi để gã này cho huynh dợt vài chiêu.

Không chờ Trương Thiên Trung có thuận ý hay không, Ngưu Hải đã phóng tới giao đấu với gã Đại Sinh.

Nhân dịp này hai cô gái bước tới cúi đầu tạ lễ, cô ái a hoàn cất tiếng:

- Cảm ơn công tử đã ra tay, nếu không tiểu thư của tôi đã bị gã thất phu kia làm bậy rồi.

Trương Thiên Trung vội xua tay:

- Tại hạ nào dám nhận hai chữ công tử của nhị vị cô nương ban cho. Thấy chuyện bất bình nên ra tay, xin chớ có bận tâm.

Vị tiểu thư lên tiếng:

- Khí khách ấy thật xứng đáng là một bậc quân tử, đại trượng phu, khiến Tống Kim Bình tiện nữ đây cảm kích vô cùng.

Trương Thiên Trung lên tiếng thốt:

- Thì ra cô nương đây là Tống tiểu thư, là ái nữ của Quan Âm sơn trang Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc.

Tống Kim Bình chép miệng:

- Không ngờ huynh cũng biết đến mẫu thân của muội.

- Thật ra tại hạ cũng chỉ mới nghe qua đây thôi. Thật là thất kính vô cùng.

Tống Kim Bình nói tiếp:

- Huynh lại khách sáo nữa rồi, làm muội ái ngại quá.

Cô gái a hoàn thốt:

- Tiểu thư, mình ra phố cũng đã lâu, chúng ta phải về thôi kẻo trang chủ trông đợi.

Tống Kim Bình lễ phép cất giọng:

- Đa tạ huynh đã cứu muội, mong có ngày chúng ta gặp lại.

Nàng cùng cô gái a hoàn vái chào Trương Thiên Trung một lần nữa rồi cất bước bỏ đi.

Chàng đứng tần ngần nhìn theo mà lòng ngáy ngất trước vẻ đẹp mê hồn của Tống Kim Bình.

Đến chừng nghe tiếng hét của Ngưu Hải, Trương Thiên Trung mới giật mình xoay lại đã thấy hấn té nằm dài đằng kia. Chàng lật đật chạy tới đỡ lấy Ngưu Hải.

Lúc này bên cạnh gã Đại Sinh có thêm hai người nữa. Trương Thiên Trung nhìn qua và nhận ra họ, chàng liền lên tiếng:

- Thì ra Khổng Lam, Khổng Hắc của Khổng Tước Sơn Trang.

Khổng Lam nhướn mày thốt:

- Ta cũng không ngờ là người, tiểu tử, người cũng có số đào hoa lắm đó. Nhưng hôm nay ta không rảnh để nói chuyện với nhà người.

Khổng Lam hất hàm ra lệnh:

- Chúng ta đi thôi.

Nói đoạn cùng Khổng Hắc và Đại Sinh, gã đại hán nọ rời khỏi.

Trương Thiên Trung đỡ Ngưu Hải đứng dậy hỏi:

- Huynh không sao chứ?

Vừa lúc Hà Thất Phong đi tới, nhìn thấy quần áo Ngưu Hải lấm lem, lão đã dậm chân nhăn mặt.

- Ái da! Ta mới đi có một chút là các người đã gây sự rồi. Ta đã dặn chớ có gây phiền hà kia mà?

- Sư phụ thường dạy đệ tử rằng, là nam nhi đại trượng phu thấy việc bất bình không thể bỏ qua.

- Người!

Hà Thất Phong chỉ tay vào mặt Ngưu Hải rồi gãi đầu nói tiếp:

- Ái da! Người còn trả treo với ta nữa à.

Ngưu Hải bèn kể:

- Lúc này có hai gã đại hán lại đi ăn hiếp hai cô gái, nên đệ tử và Trương Thiên Trung mới xen vào. Không tin sư phụ cứ hỏi Trương Thiên Trung thì rõ.

Hà Thất Phong nhìn qua Trương Thiên Trung, thấy chàng im lặng vẻ mặt dường như dăm chiêu, lão bèn hỏi:

- Tiểu tử, người đang suy nghĩ gì vậy?

Trương Thiên Trung trả lời:

- Không biết Khổng Tước Sơn Trang và vị quan Tuần phủ ở trấn này có mối quan hệ ra sao?

- Người càng nói ta càng không hiểu. Thôi bây giờ vừa đi người vừa giải thích thêm sự việc cho ta biết.

Ngưu Hải bèn hỏi:

- Mình đi đâu sư phụ?

- Người còn hỏi nữa, đến Quan Âm sơn trang chứ còn đi đâu?

Cả ba đồng bước đi. Hà Thất Phong hỏi Trương Thiên Trung:

- Vừa rồi tiểu tử người nói cái gì mà quan hệ chứ?

Trương Thiên Trung bèn thuật lại:

- Lúc này tiểu bối giao đấu với con trai của quan Tuần phủ thì hai gã Khổng Hắc, Khổng Lam tới giải thoát. Nhưng vậy không phải họ có quan hệ với nhau hay sao?

Hà Thất Phong nhíu mày lắm bầm:

- Chẳng lẽ là vậy sao?

Trương Thiên Trung ngạc nhiên:

- Tiền bối nói gì thế, chẳng lẽ cái gì?

Hà Thất Phong xua tay:

- Người không hiểu gì đâu, nói ra cũng mất công.

- Có phải tiền bối đã giấu tiểu bối chuyện gì phải không?

Hà Thất Phong xua tay lia lịa:

- Làm gì có chuyện đó, ta đâu có vào đấy.

Trương Thiên Trung nháy mắt làm hiệu với Ngưu Hải, chàng thốt:

- Cả Ngưu Hải cũng thấy vậy, có phải không?

- Đúng rồi đó, đệ tử cũng thấy vậy.

Đang đi, Hà Thất Phong chợt đứng lại:

- Người học kiểu bênh vực người ngoài từ bao giờ vậy? Ta vào kỹ viện đó làm gì chứ?

Trương Thiên Trung nói thúc hơn:

- Tiên bối cấm tiểu bối không được vào những nơi ấy, thế mà lão còn vào. Bây giờ còn chối nữa thật là xấu hổ.

- Tiểu tử, sao ta nói mà người không tin chứ? Ta đâu có vào đó, chỉ đi gặp một người...

Nói tới đó biết mình bị hố, Hà Thất Phong bèn đưa tay che miệng lại rồi thốt:

- Ta không nói nữa.

Trương Thiên Trung được dịp nói luôn:

- Thì ra tiên bối đâu có đi đại tiện, sao giấu tiểu bối?

Chỉ tay vào mặt Trương Thiên Trung, bang chủ Hà Thất Phong thốt:

- A! Thì ra này giờ người nói khích ta chứ gì? Tiểu tử người giỏi lắm đó. Ái da! Ta mà cũng bị người gạt nữa, ma lạnh thật.

Trương Thiên Trung bèn nói:

- Tiên bối gặp người nào thế?

Biết khó lòng giấu giếm, bang chủ Hà Thất Phong lên tiếng:

- Đúng ra chuyện của Cái Bang thì không được tiết lộ ra ngoài, nhưng mà người là môn đệ của Kiếm Thần Lôi Nhất Bảo, mà lão với ta vốn chỗ thâm tình như người một nhà, vì vậy cho nên...

Trương Thiên Trung đưa tay ngăn:

- Lão tiên bối vào đề dài quá, làm cho tiểu bối sốt ruột đây này.

Hà Thất Phong đưa tay gãi đầu:

- Bộ ta vào đề dài lắm sao?

Ngưu Hải gật đầu thốt:

- Chứ còn gì nữa. Sư phụ vào việc gấp đi.

Ba người lại tiếp tục bước đi và bang chủ Cái Bang Hà Thất Phong lên tiếng:

- Lúc này ta không có đi đại tiện như đã nói với hai người mà đi gặp một người của Cái Bang.

Trương Thiên Trung xen vào hỏi:

- Như vậy tiên bối đã phái người này tới đây trước?

- Không phải!

Hà Thất Phong lắc đầu rồi nói tiếp:

- Người nên biết Cái Bang là một môn phái mà khắp mọi nơi trên giang hồ đều có người của bốn phái. Khi muốn biết tin tức gì chỉ cần tụ tập ở nơi đó lại là sẽ biết những gì cần.

Trương Thiên Trung gật gù đầu:

- Thì ra là vậy.

Hà Thất Phong nói tiếp:

- Người này cho ta biết Khổng Tước Sơn Trang Khổng Thiện Vương đã có mặt ở Cam Túc. Thoạt đầu ta ngờ ngợ chẳng mấy tin, nhưng giờ nghe người nói gặp hai gã hộ pháp của Khổng Tước Sơn Trang ta mới tin đó là sự thật.

- Tiền bối!

Trương Thiên Trung nhìn qua Hà Thất Phong nói tiếp:

- Không biết Quan Âm sơn trang Tống Tiểu Ngọc có phát thiệp mời Khổng Tước Sơn Trang Khổng Thiện Vương tới dự hay không vậy?

Hà Thất Phong chau mày:

- Nghĩ cho cùng theo nhận xét của ta có lẽ Khổng Tước trng Khổng Thiện Vương chẳng được mời.

Ngưu Hải hỏi:

- Tại sao vậy sư phụ?

Vì trên giang hồ có tin đồn rằng Khổng Tước Sơn Trang cấu kết với U Hồn Cốc mà đại hội hôm nay là tìm cách ngăn chặn U Hồn Cốc.

Trương Thiên Trung phản bác:

- Tiền bối nói sao mà lạ. Cái hôm tiểu bối cứu Chu cô nương đã nghe hai gã Khổng Hắc, Khổng Lam nói Chu Thất Thất là giáo đồ của U Hồn Cốc, nên đòi bắt cho bằng được.

Ngưu Hải chép miệng nói hùa theo Trương Thiên Trung:

- Cũng đúng, nếu hai bên cấu kết với nhau thì tại sao người của Khổng Tước Sơn Trang lại đòi bắt người U Hồn Cốc?

Đang đi Hà Thất Phong xoay ngang ký vào đầu Ngưu Hải và lớn tiếng:

- Người theo ta bấy lâu nay, sao chẳng thấy khôn chút nào. Giang hồ hiểm ác, lòng người khó đoán. Chắc chắn bên trong nội tình có ẩn ý chi đây.

Hà Thất Phong vừa nói tới đó thì đã thấy có hai bóng người mặc đồ trắng từ trên không trung phóng tới.

Cả hai chặn ngang lối đi của họ. Trương Thiên Trung và Ngưu Hải thấy vội thủ thế, chỉ riêng Hà Thất Phong là bình thường. Lão cười hà hà, thốt:

- Mãi mê nói chuyện mà đã tới lãnh địa của Quan Âm sơn trang nào hay biết. Được phân đàn trưởng Thẩm Phát Hy đích thân đón tiếp, lão phu đây ái ngại vô cùng.

Phân đàn chủ Thẩm Phát Hy vòng tay thi lễ:

- Kính chào bang chủ, tại hạ không dám nhận lời khen đó của người. Tại hạ chỉ ra đây làm tròn bốn phận do Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc giao cho.

Hà Thất Phong hiểu ý, vội rút tấm thiệp trao qua cho Thẩm Phát Hy.

- Phân đàn trưởng cứ xem qua.

Thẩm Phát Hy mở thiệp ra đọc lướt qua, sau đó lên tiếng:

- Bang chủ đừng phiền, đây chỉ là thủ tục bắt buộc.

- Sao phân đàn trưởng lại nói vậy. Lão già này có nói gì đâu.

Thẩm Phát Hy nhìn qua Trương Thiên Trung và Ngưu Hải rồi hỏi:

- Hai vị đây là...

Hà Thất Phong nói liền:

- Gã này là đệ tử của lão tên gọi Ngưu Hải và tên kia là Trương Thiên Trung.

Thẩm Phát Hy chép miệng:

- Họ Trương? Không biết Trương huynh đây có quan hệ ra sao với Trương Hổ Hâu?

Trương Thiên Trung vòng tay thi lễ:

- Đây là lần thứ hai văn bối nghe đến tên này.

Thẩm Phát Hy lẩm bẩm:

- Lạ quá!

Hà Thất Phong xen vào:

- Chuyện này bên trong còn rất nhiều điều phức tạp, lão già này còn đang tìm hiểu đây.

Thẩm Phát Hy cất giọng:

- Chẳng hay Trương huynh đây có thiệp mời của Quan Âm sơn trang không?

- Văn bối không có, chỉ đi theo tiền bối Hà Thất Phong tới đây.

Thẩm Phát Hy thốt:

- Nếu không có thiệp của trang chủ, tại hạ không dám cho vào.

Hà Thất Phong nói:

- Phân đàn trưởng nghe lão già này nói ít lời có được không?

- Tại hạ đang chờ nghe.

Hà Thất Phong chỉ tay vào người của Trương Thiên Trung nói:

- Chính vì muốn tìm hiểu xem giữa tiểu tử này và Trương Hồ Hầu có mối quan hệ hay không cho nên lão già này mới dẫn hấn tới đây.

Thẩm Phát Hy tỏ ra khó hiểu:

- Tại hạ vẫn chưa rõ cao ý của bang chủ.

Hà Thất Phong giải thích:

- Theo lời tiểu tử này, hấn nói mẹ hấn là Mộng Lan Hoa, con gái của Đường môn phu nhân. Thực hư ra sao thì chưa rõ, nghe nói lần này Quan Hi Vương có mời cả Tứ Xuyên Đường môn tới dự, cho nên lão phu dẫn hấn tới để gặp Thiết Chưởng môn Đường môn Cao Phi Trí để hỏi cho rõ.

- Thì ra là vậy!

Thẩm Phát Hy gật đầu:

- Tại hạ đã hiểu ra câu chuyện, nhưng không có thiệp, tại hạ khó lòng trái ý của trang chủ được.

Hà Thất Phong thốt:

- Lão già này đứng ra bảo lãnh cho hấn được không?

- Nếu bang chủ đã nói vậy, tại hạ làm sao từ chối được. Nhưng mà...

Trương Thiên Trung thấy tình hình không ổn, bèn nhìn qua Hà Thất Phong nói:

- Hà lão tiên bối cũng không nên làm cho Phân đàn trưởng Thẩm đại ca đây khó xử. Tiểu bối sẽ ở lại bên ngoài chờ tin tức của lão tiên bối.

Thẩm Phát Hy lên tiếng:

- Trương huynh, thật ra tại hạ không có ý...

Trương Thiên Trung ngắt lời:

- Thẩm đại ca chớ có nói vậy. Tiểu đệ rất cảm phục cung cách làm việc của huynh, chẳng có chuyện gì đâu.

Nói đoạn chàng vòng tay chào mọi người. Hà Thất Phong lên tiếng:

- Tiểu tử, không giúp được người ta cũng áy ngại lắm. Thôi được rồi, để ta vào bên trong nói vài lời với Tổng chủ nhân, có lẽ bà ta sẽ cho người vào.

Trương Thiên Trung gật đầu rồi xoay lưng định bỏ đi ra ngoài.

Ngay giây phút đó, có tiếng nói trong trẻo vang lên:

- Khoan đã.

Trương Thiên Trung bèn xoay người nhìn lại. Chàng nhìn thấy Tống Kim Bình, bèn nở nụ cười:

- Tống tiểu thư.

Thẩm Phát Hy cúi đầu chào:

- Tiểu thư, không biết có chuyện gì mà người lại ra đây?

- Ta vâng lệnh thân mẫu ra đây để mời vị đại huynh này vào trang viên.

Thẩm Phát Hy cúi đầu:

- Nhưng có lệnh bài của trang chủ chứ?

- Có đây.

Tống Kim Bình lấy ra tấm thẻ ngọc đưa cao.

Vừa lúc đó có một luồng cuồng phong không biết từ đâu ập tới, cuốn bay miếng thẻ ngọc trên tay của Tống Kim Bình, cùng lúc đó hai bóng người phóng tới. Một trong hai người này đưa tay đón lấy thẻ lệnh.

Ai nấy đều hốt hoảng, chưa kịp làm gì, riêng Trương Thiên Trung nhận ra gian tặc, chàng thốt khẽ:

- Thì ra là họ.

Nói xong cất mình sử dụng Ảo ảnh ma pháp, lướt tới bên hai bóng người đó.

o O o